

Flertal er i Stand til at gennemføre det. Ministeren opstiller altsaa her en Sondring mellem Paredeforslag, som man fastholder, og Paredeforslag, som man ikke fastholder.

Det Forslag, der blev opstillet i Fjor, var et Paredeforslag. Det er der ingen Tvivl om, thi det har „Politiken“ jo sagt med rene Ord. Og det Forslag, der nu foreligger, ligger meget nær op ad det radikale Partis Forslag. Det viser sig klart ved en Betragtning af Udgifterne. De Radikale stod i 1922 paa en Udgift af et Par og tyve Millioner. Socialdemokraternes Forslag havde en Udgift af 7 $\frac{1}{2}$, og nu er man oppe paa 17 $\frac{1}{2}$. Altsaa blot en Betragtning af Tallene viser, hvilket af disse Forslag man er nærmest ved. Og det radikale Forslag blev i sin Tid karakteriseret i „Social-Demokraten“ af den samme Mand, der nu er Redaktør for dette højtærede Regeringsorgan, som et Forslag, der er blottet for Logik; det manglede Hoved og Hale, det var en halv Indrømmelse til Sandheden og en halv Indrømmelse til Vanvidet. Det er den Karakteristik, som i sin Tid blev givet af det radikale Forslag i selve Regeringsorganet, og det er jo en Mellemproportional mellem dette Forslag og det andet Forslag — Paredeforslaget —, som man nu forelægger for den danske Rigsdag.

Ministeren taler ogsaa om Socialdemokraternes Stilling i 1909 og siger: Vor Stilling er ikke ændret. Det er nu ikke helt rigtigt, thi som jeg paaviste i Fjor, havde Socialdemokraterne i deres Betænkning af 1908 opstillet Kravet om en fysisk Opdragelse af Ungdommen ogsaa i Vaabenbrug. Dette Forslag er fuldstændig faldet bort i Socialdemokraternes nuværende Program, de har overhovedet ikke nogen Interesse for det mere. For øvrigt maa jeg sige, at det vilde dog ikke være underligt, om de Begivenheder, der har fundet Sted siden 1909, i nogen Grad havde ændret Opfattelsen. Naar man f. Eks. i 1909 saa stærkt fremhævede fra forsvarsvenlig Side, at med Tabet af Hovedstaden var i Virkeligheden alt opgivet, saa kan man ikke undgaa at bemærke, at Verdenskrigen har vist os to Riger, som har mistet deres Hovedstad, som har set den oversvømmet af fjendtlige Tropper, og som dog er genopstaaet efter Verdenskrigen. Det er da ikke underligt, om Opfattelsen paa dette Punkt var blevet noget ændret af Begivenhederne. Dernæst er der sket den kæmpemæssige Forandring af Forholdene, at den Gang havde vi den overmægtige tyske Flaade

lige udenfor Døren nede i Kiel, og noget saadant eksisterer som bekendt ikke mere, saa det er meget naturligt, at vi ikke nu siger det samme, som vi sagde i 1909. Det vilde være højest besynderligt, om man stod paa det samme Standpunkt, thi det vilde betyde, at man havde bidt sig fast i et Standpunkt uden Hensyn til de Erfaringer, der er gjort Verden over. Det var ønskeligt, om Socialdemokraterne havde taget noget mere Lære af Begivenhederne, thi i alle Aarene før Verdenskrigen fremhævede de det internationale Socialdemokrati som Fredsgarantien, som den største Sikkerhed, de smaa Folk kunde faa for deres Selvstændighed, og Verdenskrigen viste, at dette var intet værd.

Naar Ministeren saa et Sted med venligt Henblik paa det konservative Parti her i Landet taler om de yderliggaaende konservative Partier, som i Landene rundt omkring taler om yderligere Rustninger, maa jeg sige, at man staar her overfor en virkelig alsidig Regering; thi paa et Møde ude i Birkerød var Statsministerens Hovedargument imod mig i dette Spørgsmaal dette, at jeg ikke var i Overensstemmelse med den konservative engelske Regering, medens jeg her stadig hører fra Forsvarsministerens Side, at saadan er jo de konservative Partier Verden over. Og maa jeg atter sige, at der findes ikke noget Sted i Verden, hvor der er saa stærk en militær og militaristisk Udvikling som i Rusland, altsaa naar man gaar saa langt til venstre, som man kan.

Om den Udtagelse af Mandskab, der ligger til Grund fra socialdemokratisk og radikal Side, kunde jeg ønske at gøre nogle faa Bemærkninger, navnlig med Hensyn til dette, at man ønsker at sikre Alsidigheden af Hærens S sammensætning ved Lodtrækning. Dér vil jeg først gøre opmærksom paa, at den højtærede Forsvarsminister endnu under Forsvarskommissionens Forhandlinger stod meget vaklende overfor Spørgsmaalet almindelig Værnepligt eller ikke. Han brugte selv derom det Udtryk, at han havde slaaet en Kolbøtte. Men nu er Ministeren altsaa kommet over paa dette Forslag, som ikke hviler paa den almindelige Værnepligt, og saa siger man, at man vil sikre Alsidigheden ved Lodtrækning.

Men hvis der nu ikke melder sig saa mange, som man skal bruge, og hvis virkelig den socialdemokratiske Agitation om Bøddeltjeneste o. s. v. virker saaledes, at Folk siger: Vi vil ikke have noget med dette at gøre, saa der kun bliver en meget begrænset Kreds at vælge imellem, hvad vil